

Az iffjú Affzonymak Szégyenét Szána-
kozásból nem szaporítom! Többet nem mon-
dok! A' mit két jó Barát egymás Fülébe
fűg, a' Világ előtt ki-fetsegni Szentség-tö-
rés! —

El-mentem tehát fájdalmas Szomorú-
ság között ezen szerentsétlen Házból; a'
hol az Affzonyt az idegen Országok' Bo-
londságainak Követése, az egymással-va-
ló Vetélkedés, a' Gyermekeskedés, Módi,
Betsület-kívánás, el-ámították, és így e-
lőtte az Ártatlanságot nevettségessé, az Fér-
jéhez-való Hívséget szükségtelemmé tették;
a' kiből a' nagy Világ az anyai, és feleségi
Erzéseket ki-írtott. — Könyvezve hagytam-
el azt a' Férjfiút, a' kinek Gondolkozása'
Módja Tízteletet, Szíve örök Szeretetet ér-
demel, és maga Bóldogságot; azt a' Férj-
fiút, a' kit még-is bóldogtalanná tett, a' —
Módizás.

M E S É K.

A' Tsikó.

Eggy tüzes szilaj és zabolátlan Tsikó, megvetett minden Tanítást, el-fűtött, a' Hegyeknek 's Pufztáknak vette magát; 's ott élt. Altal-mentt Bövségben, és Szabadságban a' Nyár. Be-állott a' Tél; El-olvadt a' Mezők' szép Zöldje; el-hervadtak a' Fáknek óltalmazó Arnyékai, Fagy zárta-bé a' Földet és Vizeket! —

El-fogyva, nyomorúlttan, régi Urához megy. Az Istálló, melly az előtt néki Utálatosság vólt, most kedves Menedék-helye. Bé-fogadja barátságossan jó Gazdája, megtisztította, jól-tartotta, és puha Szalma vólt első Éjjel Nyugovó-Ágya! — Más Nap nehéz

héz Tereh nyomta kiálló Tsontjait , tsipös Vágások , és Estve vékony Vatsora fizették-meg keserves Fáradságát. —

Kevélyen igazít-el minden Kéröket Ajtajától Dafne. Nem tudja ő , hogy a' Szépség tsak akkor ád Bóldogságot , ha abból másnak adhatunk ! — De el-múlik a' Nyár, jön az Élet' szomorú Tele! Akkor a' Legelső , a' kinek még Kedve vagyon Szépségednek Tarlóján szedegetni kedves Vendég lefz... Óh bár tsak ne Pénz , Név , Tifztség, hanem igaz Hajlandóság volna Leánykainak Vezére , midön Férjet választanak.

A' Veréb, és a' Gerlitze.

Eggy víg, és ifjú Veréb változó, és örök-ké-való Gyönyörűségben töltötte Életét. A' Szeretben éppen olly telhetetlen vólt, mint állhatatlan. El-hagyta egyy Kedvesét, hogy más Nöstényhez repülhessen . . . Illy szép Foglalatosságban szélllyel-rázott Tollait rendelgette, és tisztogatta egyyzer egyy rezegő Ágon. Valamelly különös Hang figyelmetessé tette. Vólt az egyy Pár Gerlitze' gyengelkedő, és szerelmes Nyögése . . . Ez a' szerető Pár Szájját Szájjához kaptsolta, Szárnyaikkal egymást által-ölelték, Szívek Szíveknek elejében tüzessen dobogott, Tollaik fel-borzadtak az égő Gyönyörűség miatt . . . Elöttök repestek most pelyhező kis Fiaik, kised Szárnyaikkal reá-függesztették magokat Szüléikre, a' kik Eledelt öntöttek várakozó fel-nyílt Szájjaikba . . . Öröm, és Bóldogság árnyékozta-bé őket. . . .

A' Veréb most látta azt, a' mit eddig Bolondságnak 's Nevettségnek tartott — házi Bóldogságot. Bánta el-vefztegetett Óráit, kívánt magának olly fzerető Gerlitzét, fohajtott, és el-fzállott.

„ A' Házasság tsak házi Kerefszt! Minden Gonofzok között óltalmaz-meg engem' óh Ég, a' Házásságtól. Szabadság! édes Szabadság tiéd vagyok örökké! „ . . . Azt Szokta Szájában viselni fokfzor egy tüzes Ifjú, telhetetlen a' Gyönyörűségben, és állhatatlan a' Szeretetben. — Eggy jó Barátja ennek ezt a' Tanátsot adta eggy Alkalmatossággal: Szegény Gondolatlan, a' ki nem tudod érzeni, mi az Házassági Egygyesség! — Mitsoda az Élet Szeretet nélkül? Ha majd eggy Napon az el-múló Örömek' Gyáffzá változnak, a' fzomorú Efsztendők közelgetnek, és te egyedül mindenektül el-hagyatva ülfz magános Szobádban, minden Vígafztalás, és Segíttseg nélkül — óh mondd-meg, akkor ki támogatja esdeklő Szívedet, ki.

ki-olítja véled Keserüségedet? Oh Bóldog-
talan nem fognak téged' Attyoknak nevezni
kisdéd Gyermeked! nem múlattatnak ked-
ves Fetségeikkel ezek a' rebegő Angyalok.
Öregségedbe öfzve-fonnyadva, és el-felejt-
ve élz — és a' te Neved el-enyészik mint
semmivé lévő Tefted. — Mondd-meg a'
Házasság Házi-kereft-é? —

Az Ifjú sohajtott, — és el-mentt, hogy
újjabb Gyönyörüségeket keressen.

A' Farkas a' Juh, és a' B árány.

Eggy vakmerő, és ragadozó Farkas U-
nalomból meg-akartt házasodni. Reggel I-
dején eggyfzer járta a' Mezöket. Meg-lá-
tott eggy tréfás ártatlan B áránykát mint ug-
rál Annya körül, és ezt választja Feleségül.
Nyájassan meg-kéri a' Juhtól: Gazdag va-
gyok, úgy mond, mellze ki-terjed Uraságom!
. . . A' Nagyra-vágyás, Fösvénység ki-te-
kerék az Annyának Meg-eggyezését. — A'

Báránka útálta Völegényét, kért, esede-
zett — hijába, Affzonyám jobban tudja, mi
a' jó, és a' Nyájbeli Szamár öfzve-adta ezt
a' Párt. Kegyetlen Annyának Oldala mellől
el - ragadtatván a' fel-áldozott Meny-affzony,
refzketve mentt vad Karjai közé Völegén-
nyének, és keservesen bégetett az ordító
Farkasok között. — Férfjének Vért-fzomjú-
hozó Melyéből kevés Idő múlva el-múltt
az Indulat, és a' Bárányt nem szaggatta u-
gyan el, hanem tsak lassú Kínok által e-
mélztette - meg.

Bóldogtalan az, a' ki a' Szülék' Hatal-
ma által akar fzerettetni, és a' ki Arron ve-
fzi - meg az ötöt útáló Leánykának Ölelését.

Szerentsétlenek azok a' Szülék, a' kik
mint Aldozatot víszik Gyermekeiket a' Vö-
legény' Karjai közzé!

A' Szüzesség.

Eggy Allegoria.

A' Póéták' képzelte leg-jobb Világában feküdt egy Ország. Eggy Folyó-víz, Élet volt a' Neve, két egyenlő Réfzerekre osztotta. Az egy Oldalán ki-terjedt a' Véték' Megyéje, a' másikon ditsösségesen emelkedtek fel a' Virtusnak bóldog Hegyei.

Eggy Halomnak vidám Tetején választotta egy öreg Pár Lakását. A' Nevek volt Mértékletesség, és Vallás.

Számos Maradék ditsőítette-meg Lineá-jokat. Leg-ifjabb Gyermek volt a' legkedvesebb. Szép volt mint a' felkelő Reggel, Ruhája feje, a' Neve Szüzesség.

Ezen Leánykának critica Ideje elérkezett a' tízen-ötödik Esztendő. Az öre-